

Николай Лилиев

Нощта разискря своите
градини...

Нощта разискря своите градини,
като цветя звездите се разтварят,
и цъфнали сред висините сини,
предвечната си приказка повтарят.

Пред тях заглъхват сънните долини,
и вечерните огънове догарят,
като ненужни свещи пред олтаря
на есента, която бавно гине.

О нощ, повеи с крила благословени
над моето сърце като ветрило
и освети мечтите неродени!

Аз гасна разделен от всичко мило,
и чакам в твоите ръце здрачени
да блесне моят блян като кандило.

КРАЙ

© Николай Лилиев

Източник: Словото

Набиране: Инна Атанасова, Галина Игнатова или Рейни

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/7792>]